

Brėgadas Vuožys

Par sava gīvenėma pakeitiau daug botu. Ale mona dūšėlė nikap nagal atsėplieštė nu tuo noma, miesta pakraštė, kor apsėgyvenuom tujau parsikielė iš kaima i miesta. Mūsa sosiedā bova tuokei pat vakarīkštė kaimietė, šėndeininė miestiuonis. Botaloks bova nadėdėlis, gīvena septīnės šeimas. Gīvenuom ė miestietėškā, ė kaimietėškā. Prė noma kuožna šeima toriejė susėkasosi puo puora ežiū cėboliems, krapams, saluotems, šabalbuonams, rėdėkams. Už miesta turiejuom didėsnius daržus. Tėkra švėntė būdava, kumet šūdvežīs iš topīklu atveždava i daržus srotu. Ons supėldava i doubė darža galė, vo mes laistėdavuom boruokus ė kuopūstus. Po valgīklas šiokšliu diežė kapsties mūsa vėštas. Karvės par vasara ganė Kartoškiu Maišielis. Žeima ons pardaviniejė ropotės. Nuoriedams itėktė pirkiejams rusams, prabavuojė ruodavuotėis ruskā. Anam išėdava pasakītė tik „A nanuorat maišeli kartuoškiu (ropočiu)?“ Mes, vakā, anon ė pramėniem „Kartuoškiu maišelio“.

Vėsė sosiedā nuoriejė atsėstuotė ont kuoju, isėkortė, nusėperktė miestėšku dalīku. Dieltuo vėsos noms atsėdavė sėlkė ir ont alīva keptuom (džarītuom) ropotiem. Juzītė ė Stepanėjė pardavėniejė tuokės botelkas, užkėštas so sosokta iš laikraštė korka. Jozītė parsėveždava skīstėma iš kaima, Stepanėjė vėrė miestė. Pijuokā sakė, kad Jozītė pardoud geresnė. Sėlkės vuogtas iš gamīklas atnešdava Zirga Galva, pasėkėšės po drabožės. Tuos sėlkės bova nadėdėlė sūras, rėibės ė da šėltas. Pardavės sėlkės Zirga Galva užbiegdava pas Juzītė botelkas, pas mūsa pasėprašėdava briaunoutas stėklėnės ė gerdams pasakuodava, kiek svieta matės, kap gera gīvenės Latvėjuo. Ons tonkė keikies, mėniedams zirga galva. Diel tuo anon žmuonės tep ė vadėna.

Brėgadas Vuožīs nieka napardoudava. Mona mamoks dėrba sargė, o Brėgadas Vuožys tikrindava, a ana namėigt. Ka mamoks bova nomūs, tėkrintė narekiejė, alė ons atėdava ėr atėdava. Mamoks mon lėipdava iš truobuos kuojės nakeltė. Vuožīs siediejė prė stala, pats šnapšės napėrka. Mamoks darbavuos aplink koknė, prė stala nasieduos. Šnapšės pėrktė mama siūsdava mona bruoloka Vėncė. Zirga Galva mums doudava šaltmietėniu cukierku a puodoškėkiu su mormoliuodė. Vuožīs – ne. Išgierės tris botelkas pradiedava dainioutė „Katiuša“. Modo so bruolāčiu ėrgė išmuokuom. Ons dainiava stuoro balso, vedo pluonās. Mama ons vadėna – draugė Ženia.

– Genutė aš, – taisėdava mamoks. Bet Vuožiou nie muotās.

Padainiavės pradiedava piktā borboliautė:

– Pasaulėnė revuoliucėjė, kas anou batėk. O aš tėkiejau. Galiejau muokīteis, bet mėslėjau, kuokei čia dar muokslā – ka puo dėinuos kituos pašauks pasaulėnė revuoliucėjė. Tep ė lėkau sargū generuolo.

– Puons draugė Aduomā, užsėsiediejė. Tavuoje nomūs lauk. Vakā ba tētis narimst, – sakīdava mona mama.

– Nalauk ana monės. Niekumet nier laukusė. Naapīkonta vedo surėša. Dailiausė pana mūsa kaimė bova. Ana nie skerso akė i monė nabūt žiūriejusė, je na anuos bruolis. Abodo tuokės pat mielėnas akis toriejė. Ženia, paėiškuok spintalie da botelka. Daug kon toro užpėltė. Bunkerė vaizda ė anuos bruolė mielėnas jauna vaikūzatė išsėgondoses akis. Pasakiau ana arba žanīkės už monės, keisk pavardė arba vėsė Sėbėrė supūsāt. Nabsakė nie žuodė prīš. Daba sāka:

–Iš Sėbėra jau būčiau sogrīžosi, o dabā visa omžiu torieso karuonė.

–Ženia, pradedam gīvenima iš naujė. Namėslėju, kad esi laiminga so savoujo. Tėik anam tėsi svarbė, kad ons monė pakėnt. Na maža ėsi. Torietomė suprastė. Na tava vaku dainioutė muokītė atėtiu. Nuoro šėrdėi ramībės, par sunkė mon anuos naapīkonta. To gera muotrėška. Muokietomė mon dėdėliam nusidiejeliou iedounė užmėrštė pagėlbietė.

– Puons draugė Aduomā, nu savės napabiegsė, – atsakīdava mamoks.

Plietis statuoma gamīkla, mūsa kėims vės mažiejė. Mamoks vakarās muokies. Mes praauguom. Mamā nabrekiejė sargautė. Atėjė dėina, ka valdžė nusprendė mūsa noma nugriautė, parsėkieliem gīventė kitor, mama rāda kėta darba. Po kėik laika užmėršuom Brėgadas Vuožė.

Tik atsėmėno bovau jau žanuota. Mamoks atėjė pagėlbietė numaudītė mona Vītoka. Tik soskombiejė tilipuons. Pakieliau ragelė, išgėrdau balsa iš tuolėmuos vaikīstės:

– Ženia, išėk pasėšnekietė. Je naišėsė – nažėnau, kon pridėrbso. – Mona ė mona muotėnas balsā dėdėlė panašė.

– Ne, – atsakiau, – puonė draugė Aduomā ėe na māma, ėia aš. Aš – ta patė, su katra „Katiuša“ dainioudavā. Ons nabsėklausė, tilipuons pradiejė pīpċiuotė.

Puo keliū deinū vėsė pradiejė šnekietė aple vīrėška, katras nušuvė sāva patė ė pats nusėšuvė.